

indebærer dog den utvivlsomme Ulempe at medføre en Forrykkelse af Nummerbetegnelsen for de nuværende §§ 220—223, af hvilke navnlig begge de første hører til de mest anvendte og almindeligst kendte Bestemmelser i Søloven. De Delegerede har derfor ogsaa kun villet foreslaa denne Ordning for de Tilfælde, at der ikke mellem de nordiske Landes Regeringer skulde kunne opnaas Enighed om den ovenfor i første Række angivne Udvej. Herved skal de Delegerede dog tillade sig at paapege Ønskeligheden af, at der — hvilken Udvej der end maatte vælges — paa dette Punkt opnaas fuld Overensstemmelse mellem de tre Lande, da en Ulighed i Opstillingen af de herhen hørende Paragrafer maa anses som lidet tilfredsstillende.

ad Overskriften til niende Kapitel.

Under Hensyn til de foreslaaede Ændringer til Sølovens § 227 har de Delegerede ment at burde foreslaa, at Overskriften til Sølovens 9. Kapitel ændres fra »Om Bjærgeløn« til »Om Bjærgning«.

Denne Ordning forekommer ogsaa uden Betænkelighed, da § 224, sidste Stykke angaaende Bjærgnings-Foranstaltninger dog henviser til Strandingsloven.

I enkelte Lovgivninger sondres der mellem Bjærgning i egentlig Forstand (sauvetage) og Hjælp til Søs (assistance maritime). Konventionen om Bjærgning udtaler med Henblik herpaa, at en saadan Sondring ej skal finde Sted, men at de samme Regler skal gælde for begge Tilfælde. Efter den i vor Praksis raadende Fortolkning af Sølovens Begreb »Bjærgning« kan der ikke være Tvivl om at derunder indbefattes Hjælp af begge de nævnte Arter, og man har derfor ikke fundet nogen Grund til at ændre den gældende Sølovs Udtryk: »Bjærgning«.

ad § 224.

1ste Stykke. Med Hensyn til Ændringen af Ordet »Ladning« til »ombordværende Gods« henvises til Konvent. om *Bjærgning* Art. 1. Naar der her tillige anføres »Fragt og Passagerpenge« som Genstand for en Bjærgning, der giver Krav paa Bjærgeløn, har man anset det for fuldt ud tilstrækkeligt at nævne disse Værdier i § 226 ved Bestemmelsen af Bjærgelønnens absolute Maksimum.

Reglen om, at Frelse af Menneskeliv i Forbindelse med Redning af Gods afføder Krav paa Andel i Bjærgelønnen, er det under Hensyn til Konvent. Art. 9 nødvendigt udtrykkelig at udtale. Formuleringen, hvorefter Redning af Menneskeliv skal være foretaget fra Skibet »under den Nød, der har givet Anledning til Bjærgningen« er holdt i nøje Overensstemmelse med den Redaktion, Konventionens her omhandlede Bestemmelse har faaet ved den endelige Redaktion i Bryssel 1910. Den heri indeholdte Begrænsning er i god Overensstemmelse med, at der efter dansk Ret ikke kan tilkendes nogen Bjærgeløn for Frelse af Menneskeliv, der ikke sker i Forbindelse med Redning af Gods; se herved Konv. Art. 9. 1.

I denne Forbindelse skal der henvises til, at Bestemmelsen i Straffelovens § 199 som ovenfor ved § 223, 1ste Stk. b. bemærket maa antages at gøre Fyldest for Kravet efter Konv. Art. 11. Naar de svenske Delegerede har foreslaaet et Tillæg til § 294 om Straf for Skipperen, der undlader at komme Mennesker til Hjælp i Sønød, skyldes dette alene Mangelen af en til vor Straffelovs § 199 svarende Regel.

2det Stykke. Bestemmelsen her svarer til Bestemmelsen i Konv. Art. 3. De danske Delegerede anser det ikke for at være en nødvendig Følge af Udtrykket »udtrykkelig og begrundet« Forbud at gøre nogen Ændring i den tilsvarende Bestemmelse i Strandingslov 10. April 1895 § 6.

3die Stykke. Reglen om, at Bjærgeløn ogsaa skyldes, naar Bjærgningen har fundet Sted mellem Skibe, tilhørende samme Reder, er det med Henblik paa den særlige Bestemmelse herom i Konvent. Art. 5 nødvendigt udtrykkelig at udtale. Et ganske tilsvarende Spørgsmaal kan opstaa ved Skibssammenstød og maa naturligvis besvares paa samme Maade, men er ikke udtrykkelig omhandlet i Konventionen om Sammenstød paa Grund af Spørgsmaalets ringe praktiske Betydning i saadanne Tilfælde.

4de Stykke. Bestemmelsen i Konvent. Art. 4 om *Bugserfartøjets* Ret til Bjærgeløn maa antages at gælde i Følge almindelige Retsgrundsetninger ogsaa uden